

Convencio Valencianista

Valencia Ciutat

9 d'Octubre de 2015

LLIBERTAT I PROSPERITAT

SUMARI

- 2 | 9 D'OCTUBRE, DIA NACIONAL VALENCIÀ, ANY DE NOVES GEOGRAFIES / **FRANCESC TARAZONA**
- 3 | IDEOLOGIES I ESTRUCTURA D'ESTAT / **ALBERT MARÍN**

- 4 | EL TE DEUM EN EL NOU D'OCTUBRE / **ANTONI ATIENZA**
- 6 | LLIBERTAT I PROSPERITAT / **JOAN SANCHO**
- 8 | DEL 9 D'OCTUBRE CAP AL FUTUR: VALÈNCIA I EUROPA, UNA PROPOSTA CONFEDERAL / **JOAN CARLES MICÓ**

9 d'octubre, Dia Nacional Valencià, any de noves geografies

FRANCESC TARAZONA

Un any més, el 9 d'octubre, enguany presidit per un govern autonòmic format per dos partits i un tercer que els sustenta. Un atre dia nacional sense una radiotelevisió pública valenciana eficient, informativa, didàctica, plural i en llengua valenciana. Al vent quedà la promesa de reobertura, intenció emboirada a les primeres de canvi, que ha caigut com una estaca sobre tantes esperances. Polèmiques reobertes en apenes tres mesos, algunes (mal) intencionades, unes atres sorprenents. Mònica Oltra, davant l'ofèriment de Germà Gordó, conseller català de Justícia, de la nacionalitat catalana als valencians que ho desigen, instà a estudiar geografia als que consideren la Comunitat Valenciana com una comarca catalana. S'entén que ella ya ha fet els deures puix, abans de tocar poder, ausades que destacats membres de Compromís han fet bandera dels "països catalans". ¿Estaran aplicant una LOMCE o LOGSE -la que més els acople- interna i els seus membres ya estudien en un nou pla d'estudis vigent per al restant dels valencians des de 1238? Ausades que ha costat, pero no mai és tart del tot. Tampoc vindria mal que el Partit Popular fera acte de contricció. L'actual conseller d'Educació estudià en temps dels de la gavina i estranya la reacció dels populars cap a unes idees que, per pelegrines que siguen, són tot manco noves. El fals escarot dels nous caps de l'oposició davant del passat catalanisme del nou govern, nos obliga a recordar-los que, sense la conformitat del PPCV, els postulats llingüístics

fabrians, marcadament catalanòfils, no hagueren segut possibles. Convindria que Maria José Català auditara la seua permissivitat davant la llabor apologètica catalanòfila d'Escola Valenciana, abans de criticar. La societat valenciana arreplega els fruits de la deixadea popular en matèria educativa i cultural. Per molt que s'esforce la nova edició del agit prop, encapçalat per *Las Provincias*, la major part de la societat ya no respon com en temps de MC Reyna.

9 d'octubre dels cent dies de (des)govern. Tardança injustificada en la composició d'organigramas, en els quals abanderaran la nova acció de govern. No han faltat les discrepàncies entre conselleries, Facenda i Economia al front. Criticades ya inclús per part dels interlocutors econòmics, els quals no veuen polítiques efectives que ajuden als sectors productius valencians. ¿Hi ha plans d'actuació immediata? La sensació de falta d'idees pràctiques que milloren les condicions de vida dels valencians es fa massa palesa.

9 d'octubre d'una única proclama consensuada, la finançació justa. Finançació de la que fa bandera l'actual president, qui tracta de guanyar protagonisme davant de la més mediàtica vicepresidenta. Pols més pendent del pròxim resultat electoral que de l'efectivitat. Potser per eixe motiu Chimo Puig obvia que fon ell u dels qui, en el seu vot, favorí esta infrafinançació; la qual, tot siga dit, el Partit Popular tampoc ha tingut cap de presa en millorar. En qualsevol cas, si es demana que els valencians ixquen al carrer a favor d'un model just, eixirem en més voluntat i desig que creença, pero eixirem.

9 d'octubre previ a unes eleccions estatals en les quals els valencians tindran opcions netament i estrictament valencianes. De la capacitat d'acert d'uns a l'hora d'oferir un programa homologable, en l'ambició d'arribar al 100% de la societat valenciana, i del discerniment de la ciutadania a l'hora de participar en una ferma travessa per un projecte sociopolític que nos ajude a créixer com a poble, depenen les opcions d'èxit. En les nostres mans, en les de tots, està la corresponsabilitat.

Karl Johan gates. Commemoració del Segon Centenari de la Constitució noruega 1814-2014.

Ideologies i Estructura d'Estat

ALBERT MARÍN

A propòsit del procés català, l'estructura de l'estat i les seues possibles variants estan en totes les discussions polítiques. Però, realment, ¿se té clar quines són les característiques i diferències entre les distintes ideologies i opcions territorials possibles? Fem un repàs.

Comencem per **les ideologies**:

Centralisme. Defén que tots els habitants d'un estat formen part d'un mateix i únic poble i que la sobirania política residix en la totalitat d'ells, sense divisió, de manera que les distintes parts que el conformen no tenen una identitat pròpia lo suficientment diferenciada com per a tindre una organització política o legislativa distinta.

Regionalisme. Encara que també sosté que és en la totalitat dels habitants d'un estat a on residix la sobirania política, accepta que les distintes parts que el conformen puguen tindre la suficient identitat pròpia com per a assumir una certa capacitat organitzativa o legislativa, especialment en els aspectes culturals i educatius, però en cap cas que puguen decidir abandonar l'estat de manera unilateral.

Nacionalisme. Defén que el territori on es situa, siga o no un estat, és una nació, és dir, que té una identitat pròpia, cultural, lingüística i històrica, diferenciada i no supeditada a cap altra. Si el territori forma part d'un estat, defén que tinga capacitat organitzativa i legislativa i encara que pensa que la sobirania política residix en els habitants del territori, no necessàriament aspira a que siga un estat independent. El Regionalisme i el Centralisme, segons el grau, són realment nacionalismes referits a territoris que ja conformen un estat independent.

Sobiranisme. És una ideologia de territoris que formen part d'un estat, puix no només sosté que la sobirania política residix en els habitants del territori, sino que defén la necessitat de separar-se d'ell i constituir un estat propi. No necessàriament ha de tindre una base "nacional", en el sentit d'estar basada en una identitat diferenciada, sino que pot basar-se en motius econòmics, geogràfics, etc.

En quant a **les distintes formes d'estructurar un estat** tenim les següents:

Unitari. És l'estat totalment homogeneu organitzativament i legislativament. Existix un únic orgue legislatiu central, un únic poder judicial, i una única Facenda que repartix els recursos i les inversions entre les distintes parts de l'estat segons el criteri del govern central. Són aixina els denominats estat-nació, per la seua pròpia naturalesa, com Irlanda, Portugal (peninsular) o Colòmbia; mentres que entre aquells que no complixen eixa condició prèvia el més significatiu es França.

Regional/Autonòmic. En ell existix una legislació comuna a tot l'estat, aprovada en l'orgue legislatiu central, que marca les directrius principals en matèria de drets i d'organització territorial; i existix un únic poder judicial. No obstant, els distintes territoris que el conformen tenen una certa capacitat legislativa i, inclús, impositiva, però no com a reconeixement d'un dret, puix no son considerats com territoris sobirans, sino com a cessió de funcions del govern central i, per tant, revocable. Esta manca de reconeixement de sobirania fa que les regions/autonomies no tinguen capacitat per a separar-se unilateralment. Les competències assumides pels distintes territoris no han de ser necessàriament les mateixes ni en el mateix grau. Són eixemples Espanya, Bèlgica, China o Perú.

Federal. A nivell pràctic és molt paregut a l'autonòmic: les distintes parts que el conformen (estats) tenen autonomia política i legislativa inclús en exclusivitat en certes matèries; tampoc tenen llibertat per a eixir-se'n, i pot ser simètric o asimètric; però la capacitat legislativa del govern central és molt més llimitada, de forma que la legislació, inclús en drets bàsics, en els distintes territoris pot ser molt distinta. Hi ha també una diferència en la manera com s'ha conformat, puix les federacions ho fan per la voluntat d'unió de territoris sobirans que la cedixen en favor de la federació. Són estats federals Gran Bretanya, els Estats Units d'Amèrica (USA) o Brasil.

Confederal. Se forma per l'unió voluntària de territoris sobirans (estats) que no renuncien ad ella, de forma que continuen tenint plena capacitat legislativa i possibilitat d'abandonar la confederació de forma unilateral. L'unió dels estats se plasma en un document que bàsicament estipula la relació entre ells, i la legislació generada des del govern central s'aplica als estats, no directament als ciutadans, i se fa per acort entre els territoris. Són una confederació Austràlia i, la que tenim més pròxima, l'Unió Europea. Els USA ho foren fins la constitució de 1787.

Europa, any 1100.

El *Te Deum* en el Nou d'Octubre

ANTONI ATIENZA

Doctor en Història.

No es pot entendre el Nou d'Octubre si no recordem que sempre ha segut una festa popular. Tota festa té dos cares: l'institucional –la que organisen les autoritats– i la popular –la que preparen els veïns en les seues cases i carrers–. Entre el segle XIV i el segle XX, la festa del Nou d'Octubre es celebrava institucionalment una vegada cada segle, en els centenaris de 1238. Les autoritats municipals organiscaven en els anys '38 una gran processó en carros triumpfals que recorria els llocs històrics de la conquesta, com el monasteri de Sant Vicent de la Roqueta, i participaven en una Missa d'acció de gràcies o *Te Deum*, mentres la ciutat s'engalanava en altars de carrer. Pero en acabant estava la festa popular, que es feya tots els anys, en la qual es llançaven coets, fins que les autoritats borbòniques, despuix d'Almansa i la pèrdua dels Furs, la varen prohibir. Esta interdicció donà orige a la *Mocadorà*, representant en massapà la piuleta i el tronador. La festa tenia també un caent religiós: Sant Dionís, i es recordava en la Seu fent la missa de *Te Deum* o d'agraïment per l'ajuda celestial rebuda per Jaume I en la conquesta del Regne de València. *Mocadorà* i *Te Deum* mantingueren viva la festa a nivell popular des del segle XVIII, i més tenint en conte que des de 1738 no es va tornar a celebrar en esplendor el Centenari: en 1838 i en 1938 hi hagueren guerres civils en marcha, i es feren alguns actes, pero sense relleu.

Quan en 1891 es va inaugurar el monument a Jaume I en el Parterre del Cap i Casal, es va organiscar una processó cívica en diverses entitats valencianes, entre elles Lo Rat Penat, presidida per l'Ajuntament de València i la Senyera. Est acte fon el primer de molts, pareguts, protagoniscats per associacions valencianistes que anaven fins als peus de l'estatua del rei Jaume I a ofrenar-li una corona de llorer, pero no necessàriament en Nou d'Octubre. Per eixemple, es feu una festa molt similar en febrer de 1908 per a commemorar el centenari del naiximent de Jaume I.

A partir de 1915 les entitats valencianistes, sobre tot Lo Rat Penat, començaren definitivament a celebrar el Nou d'Octubre organiscant una processó cívica al monument, en motiu de la commemoració de l'entrada del Rei Conquistador en la capital i la conseqüent fundació del Regne cristià de València. Desconeixem en quin moment les entitats valencianistes començaren a assistir al *Te Deum* com a tals, pero degué de ser en estes

dates. El cas és que entitats com Lo Rat Penat, Joventut Valencianista, Nostra Parla, Pro Poesia Valenciana o Unió Valencianista, organiscaven la festa, acodint al Parterre en les seues ensenyes valencianes, i es pronunciaven allí discursos de caràcter elogiós i reivindicatiu. En 1917, l'alcalde de València, Josep Martínez Aloy, va participar en la processó cívica del Nou d'Octubre. Des d'eixa data l'Ajuntament del Cap i Casal anà involucrant-se més i més en la processó, engalanant l'estatua en garlandes de flors. En 1922 també va participar, junt a l'alcalde i alguns regidors, el President de la Diputació.

En l'estiu de 1923 el general Primo de Rivera donà un colp d'estat i va establir una Dictadura acceptada pel rei Alfons XIII. Davant esta situació, la festa del Nou d'Octubre es va reduir a un acte realiscat en Lo Rat Penat. Pero en 1924 es tornà a celebrar. Fon llavors quan Lo Rat Penat, entitat de marcat caràcter cultural i apolític, guanyà protagoniscme com a impulsora de la continuïtat de la festa. Festa que guanyà en contingut patriòtic. En 1925 es va proclamar com a Himne Regional el conegut, fins a llavors, com a Himne de l'Exposició, de Serrano i Thous, i començà a cantar-se en l'acte. En 1928 es va fer una còpia de la Senyera per a poder traure-la de l'Ajuntament preservant l'antiga de 1596. La commemoració es va mantindre durant la II República, encara que durant la Guerra Civil fon monopoliscada pels grups d'esquerra. Acabada la guerra, Lo Rat Penat va reprendre l'organiscació dels actes, pero en un caràcter molt modest, pràcticament testimonial, i durant la Dictadura del General Franco, això canvià molt poc. En el Nou d'Octubre participava molt poca gent, no era festiu i a penes es publicitava. A soles

Acte de bendició de la Senyera, any 1928

Processo Cívica. La Senyera, en el carrer Saragossa, a l'entrada de la Seu

Lo Rat Penat va seguir acodint a la processó en la seua Senyera.

El general Franco muigué en novembre de 1975, i llavors començà el procés conegut com Transició a la Democràcia. L'oposició democràtica al Règim, reunida en la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià, va acordar, el 15 de setembre de 1976, que el Nou d'Octubre seria el Dia Nacional dels valencians. No podia ser d'una altra manera: una llarga tradició ho exigia, encara que algunes veus intentaren, sense èxit, que el Dia del Poble Valencià fora el 25 d'abril. L'acort sobre el Nou d'Octubre fon ratificat pel Plenari de Parlamentaris valencians en 1977, i eixe any es va celebrar una gran manifestació reivindicant l'autonomia per a València.

En eixes dates va sorgir la disputa pels símbols valencians – Senyera, naturalea de la llengua, nom de la comunitat històrica... – que va esguitar tot el procés autonòmic fins a 1982. En 1979, primer any que el Nou d'Octubre fon festiu, l'Ajuntament de València, governat per l'esquerra –coalicció del PSPV-PSOE i PCPV–, va decidir que no participaria en el *Te Deum* en la Catedral, decisió que no tingué major repercussió. Lo que feu des d'eixe any la Catedral fon avançar l'hora del *Te Deum*, i els membres de Lo Rat Penat i d'unes atres entitats valencianistes, acompanyant a

la Senyera de la "Societat d'amadors de Glòries Valencianes", participaven de la cerimònia religiosa i en acabant acodien a la porta de l'Ajuntament per a participar en la processó cívica general. Des de 1982, el Consell autonòmic donà més relleu a la celebració fent una recepció en el Palau de la Generalitat i otorgant les Altes Distincions.

En l'any 1991 el govern municipal passà a mans del Partit Popular en coalició junt a Unió Valenciana. Llavors, els regidors en majoria varen decidir que l'Ajuntament participaria en el *Te Deum* en la Real Senyera. Els regidors d'esquerra, fidels a les seues idees, manifestaren que senzillament esperarien en la porta de la Catedral. Entre

1995 i 2006 es va establir que, finalizat el *Te Deum*, la Senyera visitara el Palau de la Generalitat. Seguidament, la comitiva anava –i va– fins a l'estàtua de Jaume I, per a depositar la corona de llorer, i cantar l'Himne de la Comunitat Valenciana. La Senyera fon restaurada en 1994 i 2008.

Com podem vore, la processó i la festa del Nou d'Octubre és una celebració viva, que s'adapta als temps i a les corrents polítiques. L'última paraula sempre la tindrà l'Ajuntament de València, com a organisor de la commemoració. Pero la dinamisació de la festa és cosa de les entitats valencianistes, que, enguany fa cent anys, la varen crear, i són elles les que han de velar per a que el Nou d'Octubre no s'apague o es fossilise. Per a que continue sent la festa dels valencians. Són els valencianistes els que fan realment la processó, convertint-la en una expressió de la Valencianitat.

9 Octubre. Homenage a Jaume I en el Parterre, per Lo Rat Penat, 1985

llibertat i prosperitat

JOAN SANCHO

(Les societats mes avançades son tambe les mes lliures)

Idees erronees estan socialment molt esteses i acceptades, donant-se curiosament el cas de que l'opinio publica majoritariament pareix que no enten l'autentica llibertat i per això s'opon ad ella. Molts problemes socials s'agraven pels grans esforços de persones benintencionades que proposen solucions equivocades.

La bona qualitat de vida en el conjunt de la població d'una determinada zona geogràfica, el seu desenvolupament econòmic i humà durant un període de creixement sostingut en el temps, és lo que coneixem com **prosperitat**. La prosperitat necessita de la llibertat i tenim molts exemples i proves a lo llarg de l'història.

Podem convindre que la llibertat és necessària i que comprèn totes les accions humanes. Quan els individus estem incentivats socialment a explotar les seues voluntats i capacitats, intrinsecament tractem d'arribar a la millor situació personal possible. Per contra, quan el ser humà es veu limitat en les seues llibertats, pert incrementius per a desenvolupar les capacitats, lo qual genera una pèrdua d'eficiència general i una caiguda de la motivació front al treball i la generació de benestar.

Tingam en compte la doble vertent humana: per una banda la *individualitat* i per a una altra la necessitat de *viure en societat*; les dos son compatibles i necessàries, però hem de tindre les cauteles apropiades. Si bé la societat pot servir com un mig per a ajudar a la persona, també pot servir per a "oprimir-la". El tipus de societat que alguns governants (antics i nous) exerceixen és el del control i l'imposició, sense donar-se compte que només en

La Nau, claustre. Universitat de València-estudi General. En el ranking acadèmic ARWU-2015, ocupa un lloc que la situa entre les 301-400 millors del món, molt llunt dels primers llocs.

un entorn de llibertat el ser humà troba lo millor d'ell per a esforçar-se en aconseguir el seu projecte de vida, aquell en el que decideix lo que va a fer i, sobre tot, qui vol ser (aço deuria ser una elecció personal i intransferible).

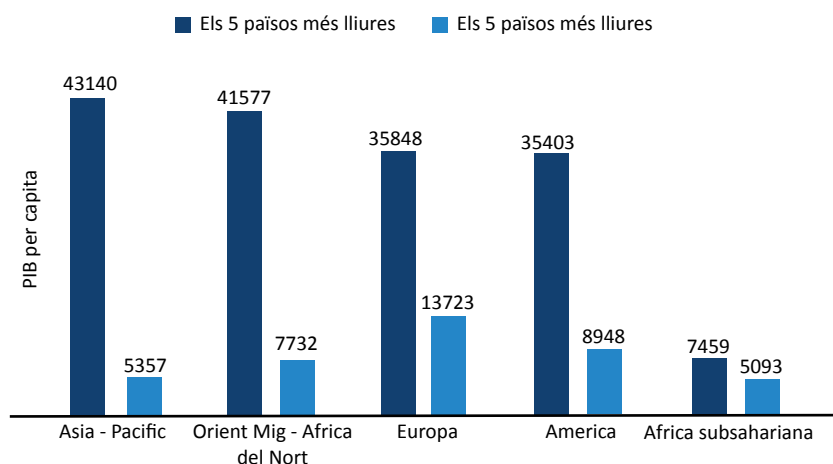
L'història moderna, des del Renaixement, és la de la lluita per la llibertat, la lluita contra les velles formes d'autoritat i de coacció al ser humà que representaven, primer l'Església i l'aristocràcia feudal i, més tard, durant els segles XVII i XVIII, les monarquies absolutes de l'antic règim. Les persones i els moviments que lluitaven contra eixes estructures d'autoritat pensaven que, quant més es debilitaven i feren desaparèixer estes institucions de poder tradicionals, més es guanyaria en llibertat. Lo que no advertiren és que eixa lluita poguera tindre uns altres efectes que no foren positius. Lo cert, no obstant, és que la combativitat crítica i les revolucions polítiques burgeses han contribuït enormement, sense cap lloc a dubte, a lliurar-nos dels antics enemics de la llibertat; però ha seguit esta mateixa lluita la que ha fet aparèixer uns altres factors, que ja no son impediments o restriccions a l'individu sino elements interns a la pròpia subjectivitat (relacionats en el nivell educatiu), que amenacen ara en fer inútils els guanys ja aconseguits en l'àmbit de les llibertats externes; Però açò és ja matèria per a un altre article.

La condició necessària per a una societat lliure i desenvolupada: l'educació.

L'educació produeix individus capaços de raonar, de ser hàbils per a discernir lo bo de lo roïn per a nosaltres, necessari açò per a maximitzar el benestar personal sense deixar-nos coartar per agents externs, ja que tindrem la capacitat de progressar per nosaltres mateixa. Una societat educada és una societat capaç de aconseguir lo que vullga.

Acaba d'eixir fa uns dies el ranking de les millors universitats del planeta i coincideixen els primers llocs en els països més lliures, ¿algu pot creure que és casualitat? ¿Per què, puix, en Espanya en general, però en València

La llibertat economica fomenta la prosperitat

Font: index 2013 de Llibertat Economica

La llibertat economica fomenta la prosperitat.

en particular, tenim des de fa dècades tan nefastes polítiques públiques educatives?

No escapa a ningú que l'educació ha seguit presa per moltes ideologies polítiques com un tema capital, però no pensant en el bé de les persones, sinó en el rèdit polític, acabant sent una eina d'adoctrinament. En aquests casos es produeixen subdits passius, ciutadans incapaços de pensar per sí mateixos i propensos a acceptar les ideologies polítiques dominants, primant l'acceptació social sobre qualsevol altra cosa. Contribueixen a això últim els mitjans de comunicació i entreteniment, controlats i regulats per les diferents administracions. Aquest és el cas de l'Espanya de Franco, i més recentment, salvant les distàncies, també s'ha donat (i es dona) en la dogmàtica política educativa del País Basc, Catalunya i València. Fa pocs dies, en una entrevista al filòsof i pedagog navarrès, afincat a Barcelona, Gregorio Luri afirmava: *Si el ciutadà està convençut que ningú pot imposar-li una ideologia, una religió, una orientació sexual o estètica, un model familiar, etc., ¿per què ha de confiar l'educació dels seus fills a l'Estat?*

El retroces quan les majories s'imposen sobre els drets i la llibertat de les minories

En València sí que sabem què passa quan les majories PP-PSOE, i ara també COMPROMIS, s'arroguen el dret a determinar quin ha de ser l'educació dels nostres fills; sí que sabem les conseqüències quan aquestes majories s'arroguen el dret a determinar quins llibres són de lectura obligatòria; clar que sabem què passa quan aquestes majories parlamentàries s'arroguen el dret a determinar quan i com he de jubilar-me, clar que sabem què passa

quan s'arroguen el dret a determinar en quí podem casar-nos. Tenim ja una dilatada experiència en que és preferible respectar a les persones, ans de sotmetre els plans vitals personals al molt democràtic judici de la majoria quan són exclusivament de l'àmbit personal i familiar.

No està bé donar un chec en blanc, com hem fet fins ara, a les majories polítiques, puix han fet un mal i arbitrari ús contra les minories. Més bé tot lo contrari, s'ha de defensar que les majories no puguin erosionar els drets de les minories, entre ells, els drets dels individus. Estic pensant ara a València i el dret de cada un de nosaltres a gastar les seues d'identitat valencianes reconegudes històricament, a usar la normativa de la llengua valenciana sense cap coacció a l'hora d'estar en igualtat de condicions davant l'administració pública per a obtenir, per oposició, una plaça pública, per a tramitar i obtenir ajudes associatives, etc.

Lo mateix podríem dir quan el bipartidisme parlamentari majoritari s'arroga, de manera arbitrària, per mig d'una Llei Electoral Valenciana totalment injusta en les minories, el dret a fixar una barrera del 5% per a excloure-les, quan en unes altres parts del territori espanyol, com Catalunya i el País Basc, és del 3%, deixant a milers de valencians sense veu parlamentària.

Des de 2008 el món està vivint una època a on les llibertats individuals estan sent atacades en moltes nacions. Això no pot continuar així, per lo manco si es desija prosperar, perquè la llibertat és prosperitat, i quan hi ha absència de prosperitat, venen els conflictes acompanyats de la fam, el sofriment, les guerres, els refugiats...

Del 9 d'Octubre cap al futur: València i Europa, una proposta confederal

JOAN CARLES MICÓ

President de Convenció Valencianista.

És obvi per a nosatres que la quantitat de nivells de decisió política en Europa no permet l'autogovern clar i eficient de València pels mateixos valencians. Carim de la capacitat de lideratge sobre tot lo que nos afecta: economia, agricultura, sanitat, educació, investigació, servicis socials i sostenibilitat. Lo mateix se pot dir sobre el manteniment de la nostra identitat i personalitat autònoma com a poble, que acaba estant sempre en mans llunyanes als valencians. Eixe doble problema ho és també per a molts altres territoris d'Europa que, com València, sent nacions en una llengua i/o en una cultura pròpia (és dir, en el sentit ètnic de la paraula), carixen d'un estat propi independent que els permeta autogovernar-se per sí mateixa.

Si nacions ètniques d'Europa com Irlanda, Portugal, Dinamarca, Noruega, Suècia, Finlàndia, Bulgària, Hongria, etc., tenen un estat propi, ¿perquè no haurien de poder tindre'l nacions com València, Andalusia, Aragó, Provença, Occitània, Bretanya, Serdenya, Sicília, Escòcia o Gales, per ficar uns pocs exemples? El nivell de decisió fonamental que impedeix la consecució d'un estat propi per ad estes nacions és el dels estats centralistes que, com Espanya, França, Itàlia o Regne Unit (més obert com sabem a este objectiu), marquen el seu desenroll al voltant de centres de poder centralisadors dels recursos, anulant les identitats autònomes d'estes nacions ètniques. I més encara si alguns d'estos territoris ya han tengut un estat propi en el passat, com el cas de la nostra pàtria, València.

Per tant, l'objectiu que nos hauríem de propondre a llarc determini des dels moviments nacionalistes de les nacions ètniques sense estat és la lluita per la consecució d'un estat independent per a cascuna de les nacions ètniques d'Europa. Tenim clar que acceptaríem la convivència de sigles en les cultures i llengües impostes des dels poders centrals i que serien incorporades com a part substancial dels nous estats. Igual que Finlàndia feu llengua d'estat al suec despuix de la seua independència, junt al finés, llengua històricament pròpia, València faria lo mateix en el castellà, junt al valencià, o Occitània en el francès, junt a l'occità.

Pero creguem que no és suficient, donat l'escenari de poders del nostre món. Uns estats chicotets independents sense cap tipus de relació entre ells poc podrien fer en el tauler d'escacs de la globalisació present. Seria Europa, en eixe context, la que jugaria el seu paper fonamental, constituint-se en un meta-estat format per la confederació dels estats ètnics (els ya existents i els nous), actuant com a motor sinèrgic del conjunt.

Volem puix una València independent, recuperant en el nostre cas els Furs modernisats, en una facenda pròpia i capacitat de decisió sobre tot lo que nos afecta. I ho volem en el context d'una Europa de les nacions ètniques, que signifique un compromís inequívoc de prosperitat socioeconòmica i d'autoestima cultural i llingüística.

¿Qué es Convencio Valencianista?

El 21 d'abril de 2012, els assistents a la **Convencio Valencianista-Valencianisme2012** aprovaren un **Document Marc** (publicat en llibre baix el títol de *Consens per al futur*) en la voluntat de que servira per a definir clarament el concepte valencianisme i inspirar les llinees de futur del moviment per al segle XXI.

Per a poder dur a terme les orientacions allí arreplegadas se creà **Convencio Valencianista**, una **entitat civic-social en el mateix esperit** que inspirà la convencio: ser un punt de trobada de valencianes i valencians en el que, de forma constructiva, treballar per a **revertir l'actual situacio de despersonalisacio** del nostre poble i **començar a construir un futur mes valencià i mes lliure per a tots**.

SENYES BASIQUES DE CONTACTE

Nom*: _____ **Llinages:** _____ **DNI/NIE:** _____
Direccio postal: _____ **Ciutat:** _____ **CP:** _____
Telefon _____ **Direccio electronica*:** _____
Data de Naiximent: _____

* Camps obligatoris per a poder dirigir-nos a tu.

VULLC REBRE INFORMACIO PERIODICA PER CORREU ELECTRONIC SOBRE LES ACTIVITATS DE CONVENCIO VALENCIANISTA

Omplint esta ficha de contacte podras **ampliar l'informacio** sobre Convencio Valencianista i decidir si vols recolzar este projecte. Pots enviar al nostre correu-e les senyes que s'indiquen, be escrivint-les en el cos del mensage, be adjuntant esta ficha escanejada.

Politica de proteccio de senyes: En compliment de la Llei de Proteccio de Senyes (15/199) i del Reglament que la desenrolla (RD 1720/2007): autorise l'inclusio de les meues senyes personals en el fichero de l'associacio Convencio Valencianista. No autorise la cessio de les meues senyes personals per a cap altre fichero ni activitat, i he segut notificat de que per a excloure les meues senyes del fichero de Convencio Valencianista he d'enviar un correu electronic a la direccio: cvalencianista@gmail.com